

Հովհաննես Թումանյան

Ուրու

Դո՞ւ ես, իմ սիրո՛ւն,
Այն չըքնաղ ուրուն,
Որ գրրկում է ինձ
Գիշերը քընից:

Դո՞ւ ես գրրկաբաց
Հայտնըվում հանկարծ,
Ուզում ես գրրկել,
Ու հանկարծ, մեկ էլ
Խավարի միջում

Սահում ես, կորչում...

Դո՞ւ ես ծիծաղով
Կամ ծանոթ ձայնով
Մեր սիրած երգի՝
Իմ լուռ սենյակի

Մոտից հեռանում
Գիշերվա մըթնում...

Ասա՛, իմ սիրո՛ւն,
Դո՛ւ ես այն ուրում,

Որ գրրկում է ինձ
Գիշերը քընից...

1891